

ANDY JONES

*zamilovat se
je snadné,*

MY DVA

*ale zášdní je,
co přijde potom...*

PLUS

zamilovat se
je snadné,

MY
DVA

ale zášdní je,
co přijde potom...

ANDY
JONES

*zamilovat se
je snadné,*

MY
DVA

*ale zásadní je,
co přijde potom...*

Přeložil Tomáš Bíla

PLUS

© 2015 by Andy Jones
Translation © Tomáš Bíla, 2015
Cover Illustration © Matěj Pospíšil, 2015

ISBN 978-80-259-0447-3

Chrisovi a Dorothy, mým rodičům
Za všechno

Prolog

Lidé se ptají: „Jak dlouho jste spolu? Jak jste se seznámili?“

Sedíte u stolu, okázale si projevujete svou novou lásku (Je to skutečně nová láska? Dá se to už brát jako láska?), smějete se příliš nahlas a líbáte se o trochu vášnivěji, než by se na klidnou venkovskou hospůdku slušelo, a najednou někdo řekne: „Nechte si to na doma! Vy jste ale pěkný páreček,“ anebo něco na ten způsob.

Nenápadně ožužláváš ouško své vyvolené a kdosi za vámi prohodí: „Na baru mají brambůrky, jestli máte hlad.“ Otočíš se a omlouváš se statné dámě středního věku, která sedí u sousedního stolku. Ona se dobromyslně zasměje, natočí se i se židlí tak, že najednou skoro sedí u vašeho stolku, a je to tady...

„Tak,“ řekne, „jak jste se vy dvě hrdličky seznámily?“

Za poslední týden se nás na jednotlivé detaily našeho vztahu vyptávali snad při půl tuctu různých příležitostí. Za jiných večerů jsme jako odpověď používali stále slabší odvary pravdy. „Pracujeme spolu.“ „Rande naslepo.“ „Chodil se ke mně ošťihát.“ „Knižní klub.“ Ale teď, posilněná vínem, se Ivy naklání nad stůl a spikleckým šepetem odpovídá: „Je to hrozné, jsem nejlepší kamarádka

jeho ženy. Ale...“ poplácá mě po hřbetě ruky... „určitě mi rozumíte, že? Někdy prostě cítíte, že něco musíte mít.“

Ta žena – z jejího dechu je cítit sýr a cibule – zrudne, přikývne a řekne: „No, ano, tak přeju hezký... večer...“ a otočí se zpátky ke svému stolu.

Protože pravda je taková, že pravda by byla na dlouhé vyprávění. Rozhodně příliš dlouhé na venkovskou hospůdku, kde chcete jen dopít a odejít nahoru do pokoje. A kromě toho, *jak* jsme se setkali je akademická otázka. Když se kocháte pohledem na duhu, taky se neptáte, jak začalo pršet.

Lidé mluví o tom, jak to mezi mužem a ženou někdy zajiskří, a možná se skutečně něco takového stalo – bylo to něco molekulárního, něco genetického. Nevím, na jakém principu to fungovalo, ale viděl jsem v Ivy něco, kvůli čemu jsem se okamžitě rozhodnul, že se s ní *nevyspím*. Mohl by mizera složit dámě lepší kompliment? Ne že by na tom záleželo, ale tou dobou jsem procházel obdobím, kdy jsem nehledal žádné závazky a vystačil si s určitým standardem v osobní hygieně a diskrétnosti. Bylo to šest měsíců, co jsem se rozešel se svou bývalou přítelkyní, byl jsem mladý, byl jsem svobodný, byl jsem... no, řekněme prostě, že jsem svými city nešetřil. A pak jsem narazil na Ivy s její přirozenou, nestrojenou elegancí, jak kolem sebe víří feromony, nenucenost a dobrou náladu.

Ne že by na něčem z toho záleželo. Podstatné je, že jsme se setkali. A ještě podstatnější je to, co se stane dál.

Kapitola 1

Je poslední srpnový týden a mě svědí spálená záda. Ivy sedí za volantem a právě zatačí do ulice, ve které jsem vyrůstal, a jede k domu, ve kterém jsem se narodil.

Když hraje rádio, Ivy zpívá; když je vypnuté, hvízdá si, a to opravdu neumí. Je to nejspíš nějaká notoricky známá melodie, ale nedokážu přijít na to, která. Levou tvář má Ivy zjizvenou po nehodě v dětství – teď už to je jen síť bílých jizev, ale rýhy a křivé srůsty jsou pořád znatelné – a když si píská, jizvy se kroucí a prohlubují. Nevím, jestli je tohle ten důvod, proč jí pískání nejde, ale mám-li soudit podle jejího zpěvu, tak naprosto postrádá hudební sluch a vůbec o tom neví. Nejsme spolu zatím ani tři týdny, takže je trochu brzy na to, abych si začal sestavovat „Seznam věcí, které mám na svojí přítelkyni nejraději“, ale kdybych si na takové seznamy potrpěl, pak by u Ivy to bezstarostné, nelibozvučné hvízdání stoprocentně skončilo v top jedenáctce. A když už jsme u toho řazení věcí popořádku, bylo v našem případě ještě dost brzo na to, abychom se šli navzájem *ukázat rodičům*. Ale přesto nám do přistání zbývala necelá minuta.

„Připrav se,“ řeknu.

Ivy se na mě ohlédne. „Co?“

„Rodina,“ hlesnu. „Jsou trochu... vždyť víš.“

„Neboj se,“ řekne. „Už jsem to párkrát absolvovala. Mokrát. Možná stokrát.“ A ušklíbne se sama pro sebe.

„Legrační. Každopádně se nebojím o tebe.“

Zatočíme za roh a najednou je vidět tátův dům.

Jako malý kluk jsem nikdy nevěnoval pozornost tomu, jak náš dům vypadá. Stál tam celou dobu, co jsem byl na světě, a já si ho nikdy neprohlížel víc než svoje vlastní chodidla – nejspíš dokonce o hodně míň. Ale dnes, když k němu přijíždím s Ivy, si najednou uvědomuju, jak je prostý a co všechno mu schází. Viktoriánské domy, jako je ten, ve kterém v Londýně bydlím, si s přibývajícími lety získávají patinu, určitý charakter; domy jako tenhle, postavené v šedesátých a sedmdesátých letech, jsou jako staří dělníci z továrny – jsou opotřebované, špinavé, očouzené a sešlé. Možná to není spálená kůže, co mě svědčí, možná je to snob ve mně. Podívám se na Ivy, ona mi pohled oplatí, nakrčí obočí a zaparkuje před číslem 9 v Rose Park.

Ale k čertu s domem. Co asi bude říkat, až natrefí na rodinu.

Museli číhat za záclonami, protože ještě než Ivy stačí vypnout motor, můj otec, sestra, švagr a neteře-dvojčata se hrnou ven ze dveří. Zamávám jim, usměju se, neslyšně za okénkem říkám „Ahoj!“, ale na mě se ani nepodívají. Postaví se do řady uprostřed ulice a tváře jim všem září vzrušením, zatímco táta otevírá Ivy dveře, jako by to byla nějaká státní návštěva. Dvojčatům Imogen a Rosalind je teprve deset let, takže bych jim dokázal odpustit, že netrpělivě poskakují na místě a pošťuchují se, aby líp viděly na mou přítelkyni (je to dobrý pocit říkat *přítelkyně*), ale mé sestře a tátovi je dohromady skoro sto let a chovají se jako imbecilové. A v tu chvíli mi dojde, co si to Ivy pískala: „It Must Be Love“. Vystoupí z auta přímo do medvědího objetí

mého otce. Omluvně se na ni zašklebím, když ji zvedá ze země, a Ivy na mě buď zamrká, anebo přivře oči bolestí – s tváří naplácnutou na tátův krk se to nedá dost dobře poznat.

Když nikým nepovšimnut vystupuju z auta, napadne mě, že jsem to její hvízdání stejně možná neidentifikoval správně. Čím víc o tom dumám, tím spíš si myslím, že to bylo „House of Fun“, nebo možná dokonce „Embarrassment“. Ať už to bylo cokoli, bylo to určitě něco od Madness.

Než se uvítací výbor přesune z ulice do domu, já stačím vy-
nosit zavazadla z kufru až nahoru do pokoje, vymocit se, uva-
řit vodu a udělat čaj.

„Čaj je na stole,“ řeknu, když se všichni konečně nahnou do kuchyně.

„Nemáme víno?“ ptá se Maria.

„Doufám, že *šampaňské* bude stačit,“ řekne táta a s výrazem obrovské hrdosti otevře ledničku.

„Páni,“ vzdychne Ivy.

„To víte,“ říká táta, „je to zvláštní příležitost, no ne? Podej skleničky, synu.“ A vede Ivy do obýváku.

Maria se mnou zůstane v kuchyni a pomůže mi vymýt prach z pěti skleniček na šampaňské. „Vypadá mile,“ ušklíbne se.

„To je. Kde je Hermione?“ zeptám se a aspoň dočasně unikám sarkastickým poznámkám (*Tak proč je s tebou?*) své starší sestry.

Marii táhlo na šestnáct, když se jí narodilo první dítě. Nebyl to ani rok, co umřela máma, a malá Herms nám všem hodně pomohla se s tím vyrovnat. Prvních šest let, co byla na světě (dokud se Maria neseznámila s Hektorem a neprovdala se za něj), jsem pro Hermionu asi byl víc otcem než strýčkem. A přestože od té doby už uplynulo přes deset let, pořád ji považuju spíš za svou dceru než neteř.

„Má rande,“ řekne Maria.

„Nepovídej! A co je zač?“

Maria pokrčí rameny. „Snad o něco menší pitomec než ten poslední.“

„To není zrovna moc vysoko nastavená laťka. Doufal jsem, že tady bude.“

„Ve srovnání s novou láskou nejsi zajímavý,“ usadí mě Maria.

„V tom by s tebou někdo mohl nesouhlasit,“ namítnu. „Tak pojď, vysvobodíme Ivy od táty.“

Když vejdemo do obýváku, táta už má venku rodinná alba. Je to vůbec poprvé, co jsem domů přivedl nějakou svou holku – ani nemluvě o ženě –, a všichni byli zřejmě až příliš natěšení na to, abychom stihli všechno, co se v takových případech dělává. Takže tiše upíjím šampaňské a mužně snáším své ponížení, zatímco všichni ostatní se smějí mým vlasům, mému oblečení a mé holé zadnici v proměnách desetiletí. Žena, která je devatenáct dní mou přítelkyní, nakloní svou sklenku mým směrem, cudně se na mě usměje a mrkne.

Oba s Ivy pracujeme ve filmové produkci (v mém případě reklamy, v jejím všechno možné), což znamená, že jsme prakticky na volné noze. První čtyři dny, co jsme se dali dohromady, jsme nevytáhli paty z jejího bytu. Nijak jsme se na tom nedomlouvali, ale zdálo se, že jsme dospěli k mimoverbální dohodě, že nebudeme chodit ven, dokud to nebude nutné. Protože jsme pochopili (a pochopili jsme, že to ten druhý pochopil), že jakmile tahle bublina jednou praskne, není už cesty zpět k té stupidní tajné úmluvě o Prvních dnech. Když nám došlo mléko, pili jsme kávu černou, ze zbytků chleba jsme vytrhali plesnivé kousky a jedli dřavé topinky. Večeřeli jsme vajíčka, suchary, sendviče s lilkem a majonézou a těstoviny v omáčce z kuřecí polévky. Ivy si četla, já se díval na americké detektivky na její mrňavé přenosné televizi; hráli jsme Monopoly, Scrabble a žolíky a opíjeli se vínem, pak vodkou a nakonec lahví napůl zkrys-

talizovaného alkoholu neznámého původu. Odolávali jsme pokušení zabezpečit se nějakým praktičtějším způsobem jako objednáním pizzy s donáškou, protože kluci, co rozvázejí pizzu, se do romantických scénářů hodí jen tehdy, pokud jezdí na mopedu nebo maličkou dodávkou. Špendlíkem pro naši bublinu se nakonec stala práce: Ivy měla už předem domluvené, že celý pátek bude točit nějaký hudební klip. Cestou na natáčení mě – s kufrem plným vlastního oblečení – vysadila u mě doma a políbili jsme se na rozloučenou s takovou vášní, jaká je normálně k vidění jen na letištích. Práci jsme se pak museli oba věnovat skoro celý další týden, ale každou noc jsme trávili společně, někdy jsme si dávali sraz v restauraci, jindy až v posteli. Druhou sobotu, co jsme byli spolu, jsme naskládali kufry do mého Fiatu 126 a vyrazili jsme jen tak nazdařbůh na výlet, spali jsme v New Forest, Cotswolds, Yorkshire Dales a Peak District. Chodili jsme na procházky, jedli, jezdili autem, pili a ráno nestíhali snídaně. Včera jsem si uvědomil, že jsme byli ani ne dvě hodiny jízdy od tátova domu a já měl tak dobrou náladu, že jsem se rozhodl, že ho musíme navštívit. Za poslední týden jsme s Ivy najezdili přes osm set kilometrů – zpívali jsme si s rádiem a navzájem se krmili lentilkami podle toho, kdo zrovna řídil –, ale na cestě sem bylo stejně něco zvláštního. Dokonce bych dokázal přesně určit ten okamžik, kdy se nálada v autě změnila.

Zastavili jsme v jedné malé vesničce, kde jsme se chtěli najíst a projít se mezi obchůdky. Ivy zamířila do Boots pro „zubní pastu a další věci“, zatímco já navštívil místní samošku. Sešli jsme se znovu u auta, Ivy s taškou plnou kosmetických potřeb, já s taškou plnou cinkajících lahví. A od té chvíle v tom bylo něco... zvláštního. Nic, co by bylo na první pohled vidět, ale Ivy byla očividně víc zaražená. Nezpívala tak nahlas, nemačkala moje koleno s tím samým nadšením, nehrála svou roli s tou samou bezduchou vášní, kterou jsem si u ní zamiloval. Možná ji představa, že se setká

s mou rodinou, uváděla do rozpaků. A vzhledem k tomu, co se právě dělo, jí to nikdo nemohl vyčítat.

Tátu zajímá, kde žijí její rodiče. Jak se jmenují? Chodí do kostela? Hektor se ptá, kolik si u filmu může vydělat kosmetička, jestli má účetního nebo svou webovou stránku anebo jestli se někdy setkala s Madonnou. Dvojčata se jí vyptávají, jestli má bratra nebo sestru, jestli má nějaké domácí mazlíčky, jestli má raději psy, nebo kočky, jestli by raději byla mořskou pannou, vílou, nebo princeznou; Maria chce vědět, kde si Ivy koupila ty manžetové knoflíčky, kde si nechává stříhat vlasy, jestli je vždyc-ky nosila takhle dlouhé a co na mně vlastně vidí?

„Tak ukaž, že tu taky na něco jsi,“ prohlásí Maria a zamává na mě prázdnou sklenkou.

Trhnu hlavou dozadu a povzdychnu si: „Právě jsem si sednul.“

„Seděl jsi tři hodiny v kuse,“ poznamená táta. „Tak si teď protáhneš nohy.“

Teatrálně se znovu zvednu a odejdu z místnosti, přičemž si neustále brumlám pod vousy. Ne že bych chtěl svou rodinu ošidit o další drink nebo o chvilku soukromí s mou novou přítelkyní; pravda je taková, že tuhle ženskou, kterou tolik miluju, znám skoro stejně málo jako oni a toužím po jejích odpovědích stejně jako zbytek rodiny. Víím, že pije raději cider než pivo, že ze slaného pečiva má nejraději závin s kuřecím masem a pórskem a že trochu chrápe, když přebere. Víím, že její vlasy voní kokosovým mlékem a že jí ráno trochu páchne z úst. Víím, že proletěla skleněným konferenčním stolem, když jí bylo osm let, a že její oblíbenou sladkostí jsou lentilky. Ale je toho tolik, co nevím – například nevím, koho z Beatles měla nejraději, jak se jmenoval její první pes, přítel nebo gramodeska; prokrista, vždyť já ani nevím, jestli má nějaké prostřední jméno. A z nějakého zvláštního důvodu mi zvláště záleží na tom, abych se dozvěděl, jaké zastává stanovisko v odvěkém sporu víly versus mořské panny.

Když se vrátím s lahví vína, jsou všichni (včetně táty a Hektora) hluboce zaujati přednáškou, ve které jim Ivy vysvětluje, jak si nejlíp zaříznout tužku na oči.

„Kdy bude oběd?“ ptá se Maria.

„Umírám hlady,“ přidá se Hektor.

„A co si dáme?“ ptají se dvojčata.

Všichni se ohlížejí na mě a já se pomalu vracím do kuchyně, přičemž si pod vousy mumlám cosi o otroctví, nevděčnosti a předpojatosti.

Rozkrájel jsem čtyři kuřecí prsa, tři cibule, dvě chilli papričky, šest paprik a půl paličky česneku a snědl jsem aspoň třetinu uzeného choriza, když se v kuchyni najednou objevil táta.

„Potřebuješ pomoc?“

„Už jsem skoro hotový,“ uklidním ho.

„No jo,“ řekne a opře se o dveře ledničky. „To jsou věci,“ poznamená potom.

„To jo.“

„Tady máš,“ postaví mi vedle prkénka sklenku vína.

„Díky.“ Napiju se a pak kývnu hlavou směrem k obývacímu.

„No a?“

„Mohls dopadnout hůř,“ usměje se.

„To mohl,“ poznamenám. „Sakra že jo!“

Táta rezignovaně, útrpně zakoucí očima. Vyučuje náboženskou výchovu na škole, kam jsem před dvaceti lety chodil i já, a do kostela chodí nejmíň dvakrát, ale klidně i pětkrát týdně – stačilo by už jenom málo a byl by jako kněz.

„Promiň,“ řeknu.

„Ještě jednou zakleješ a začnu se za tebe modlit.“

U malého jídelního stolku sedíme nalepení jeden na druhého, ale vlastně je to celkem příjemné. Probíráme se starými rodnými historkami a jednou za čas otevřeme další lahev vína.

Oddělili mě od Ivy, která teď sedí mezi mým otcem a sestrou. A přestože bych ji měl raději vedle sebe než na opačném konci stolu, je to pro mě příležitost pozorovat ji ve chvílích, kdy baví celou mou rodinu, kdy se směje jejich vtipům, poslouchá jejich historky a ochotně se přidává ke kampani „Všichni se strefujeme do Williama“. Celá rodina ji vřele přijímá, soupeří mezi sebou o její přízeň a pokoušejí se trumfnout jeden druhého anekdotou nebo nějakou veselou historkou. Natáhnu pod stolem nohu a dotknu se špičkou toho, co považuju za Ivyino lýtko. Maria sebou trhne a kopne zespoda do desky stolu, až zařinčí příbory.

„Co to sakra děláš?“

„Mám křeč,“ odpovím a Maria se na mě zadívá, jako bych spadl z višně.

„Co to mělo být?“ zeptá se Ivy.

„Nic. Jen si protahuju nohu.“

Ivy se na mě dlouze zadívá přimhouřenýma očima. „Ty ses snad pokoušel...“ – otočí se k Marii – „... on se snad pokoušel...?“

Hluboce zakořeněné reflexy mě nutí podívat se koutkem oka na otce, ale ten jako by se v tuhle chvíli zajímal výhradně o ozdobný vzor na dně talíře.

„O co se pokoušel?“ vyzvídá Imogen, která je z dvojčat o dvacet minut starší a od té doby vždycky ta zvědavější.

„To tě nemusí zajímat,“ usadí ji Maria.

„O něco, co dělají jen zlobiví kluci,“ řekne Ivy a vyslouží si od obou tichý smích.

„Jen jsem si protahoval nohu!“

„Tak už to neprotahuj,“ řekne Ivy a Hektor div nezatleská radostí nad takovou wildeovskou odpovědí.

Po zbytek večere už si svoje nohy nechám sám pro sebe. A málem se mi podaří ji dojíst, aniž by došlo k dalšímu incidentu.

Jíme dezert (v místnosti výjimečně zavládne úplné ticho, protože si všichni vychutnávají svůj cheesecake) a táta najednou řekne: „Mimochodem, Williame, pro dnešek si půjdu lehnout do tvého starého pokoje a vy s Ivy můžete použít mou postel.“

Asi to je o něco méně než těch pět tisíc let, jak mi to v tu chvíli připadá, ale každopádně je ta chvíle trapného ticha dost dlouhá. Otcova slova – zejména slovo *použít* – visí nad stolem, dokud se Ivy na tátu neusměje a s pusou plnou dortu zamumlá „děkuje-me“. Anebo to mělo být „no to snad ne“?

Maria se přes stůl podívá na Ivy a ušklíbne se. Hektor se podívá na mě a spiklenecky zamrká. Já se dívám na svůj cheesecake a cítím, jak mi rudnou tváře.

Cestou sem jsem přemýšlel o tom, jak budeme spát. Táta je přísný katolík a jediná manželská postel v jeho domě je ta, ve které spí on sám, což pro nás znamenalo smutnou zprávu, že poprvé od chvíle, co jsme se dali dohromady, nebudeme s Ivy spát v jedné posteli. Na jednu stranu to byla škoda, na druhou stranu bylo jasné, že by na to beztak dříve nebo později došlo, a upřímně řečeno, už jsem vyčerpaný. A kromě toho bych se takhle mohl vyhnout trapným rozhovorům s vlastním otcem.

„Je čistě povlečená,“ dodá táta, a když udělám tu chybu, že neuhnou pohledem, ten starý ďábel na mě ještě zamrká. Není to chlípné mrknutí, to rozhodně ne; kdybych měl hádat, řekl bych, že to je výraz spokojenosti se sebou samotným, s tím, jak je moderní a otevřený. Ale mrknutí je mrknutí, a pokud bych měl určit jediný přesný okamžik, pak právě tímhle mrknutím skončil můj sexuální život.

Když se na noc svlékáme, jsou rozpaky téměř hmatatelné. Málem se přerazím, když si stahuju džíny a vykoukne moje bleďá, ochablá nahota; Ivy poprvé za tu dobu, co jsme spolu, vlez do postele v tričku a kalhotkách. S největší pravděpodobností to byla právě tahle postel, kde jsem byl počat, a přestože pro dne-

šek nemám v úmyslu nic divočejšího než polibek na rty, jsem trochu dotčený tím, jak automaticky Ivy předpokládá, že noční hry skončily. A jako by to nestačilo, mám v sobě půl druhé lahve vína a slova mi jdou z úst rychleji, než je můj mozek stíhá cenzurovat.

„Najednou jsi tak strašně cudná,“ poznamenám a trochu při tom protahuju sykavky.

„Jsem unavená,“ řekne Ivy. „Jestli ti to nevadí.“

Jestli ti to nevadí?

Možná jsem toho vypil víc, než si sám myslím, protože najednou slyším vlastní hlas, jak říká: „Fajn. Nevadí.“ A váha těch dvou slov mi stahuje koutky úst dolů.

Nic po sobě neházíme, ani výčitky ani polštáře, ale oba víme, že tohle byla naše první hádka, a když zhasínám a ulehám do tátovy postele, není mezi námi ani trocha něžnosti.

Najdu ve tmě její hlavu, je otočená ode mě. „Dobrou,“ řeknu a políbím ji do vlasů.

Ivy si povzdychne. „Dobrou,“ zašeptá velmi, velmi tiše.

Ráno si dáme pusu, ale jako by přes noc něco ztratila – naléhavost, náboj, příslib... něco. Asi tomu nepomáhá ani to, že mám kocovinu jako prase, ačkoli Ivy vypadá, že jí vůbec nic není.

Na dlouhou dobu se zamkne v přilehlé koupelnice, a když znovu otevře dveře, vyvalí se z nich oblaka páry, ona je oblečená a mokré vlasy má zamotané do ručníku. Ta náhlá absence nahoty je zarážející. Kromě jizev na levé straně tváře, krku a rameni má Ivy další na břišku, na boku, na pravém předloktí, na pravém stehně a na pravém nadru. Ale nic z toho jí nebrání chodit po vlastním bytě prakticky nahá, když chce nakrmit rybičky, uvařit si kafe nebo se nasnídat. Když pomínu dobu, co jsme prospali, byli jsme snad půlku času, který jsme spolu zatím strávili, oba úplně nazí. Takže jo, je to trochu zvláštní, když z koupelny vyjde v džínách, blůze a propínacím svetru.

Než se sám osprchuju, už je pryč. Najdu ji dole; baví se s tátou, který na jídelní stůl naskládal tři kartony džusu, všechny krabice ovesných vloček a nádoby a tuby se vším roztíratelným, co v kuchyni našel. Teď se snaží udělat zároveň čaj a tousty s máslem, ale ani jedno mu moc nejde.

„Určitě nechcete s něčím pomoci?“ ptá se ho Ivy.

„Mám všechno pod kontrolou,“ říká otec rozhodně a na třetí pokus se mu podaří zavřít konvici. „Tak, jak ráda pijete čaj? Sakra! Vy jste říkala kafe, že jo?“

„Ráda si dám čaj.“

Jenže táta místo aby nechal konvici konvicí, vylije její obsah do dřezu.

„Jsem to ale hlava dřevá,“ říká a plácne se do čela. „Ne, ne, říkala jste kafe, tak dostanete kafe. Může být instantní?“

Ivy je klinicky potvrzený kávový snob a já vím naprosto jistě, že by raději nepila vůbec, než aby pila instantní kafe, takže když ji slyším, jak tátovi říká, že „rozhodně instantní“, pocítím nový závan náklonnosti vůči ní.

Když táta začne znovu plnit konvici, spustí se detektor kouře na stropě – vysoký, ostře přerušovaný tón – a moje bolest hlavy se rázem promění v sedmihlavou saň. Z tousteru stoupá černý dým a táta strnule stojí, těká očima od tousteru k alarmu a zřejmě se rozhoduje, po kterém se má vrhnout dřív. V jedné ruce pořád svírá konvici, druhou nakonec popadne mop, schovaný ve škvíře za lednicí, a třikrát do alarmu šťouchne, až se mu podaří krabíčku shodit na zem rozbitou na dva kousky, z nichž jeden pořád ještě pípá (byť už zdaleka ne s takovým elánem). Táta na něj dupne a pípání ustane. V tu chvíli touster vystřelí dvě spálené topinky.

Táta se na Ivy usměje jako smyslů zbavený. „Stejně už jsme potřebovali nový,“ řekne prostě.

Posbírám zbytky detektoru, zatímco on spálené topinky po jedné oškrabuje nad dřezem.

„Jen si poslužte,“ říká táta a nožem pokrytým vrstvou uhlíku mávne k vyskládaným krabicím cereálií tak energicky, jako by nám chtěl naznačit, že nebude spokojený, dokud to nesníme úplně všechno. A tak si dopřáváme snídani složenou ze spálených toustů, prašných müsli a instantní kávy, zatímco táta naváže tam, kde včera večer přestal: vyslýchá Ivy a mě ponižuje.

Naštěstí musí Ivy zítra zase do práce – dvoudenní natáčení pro německou automobilku –, takže musíme vyrazit před desátou dopoledne a před tím, než táta stačí ještě víc poničit vlastní domácnost a můj vztah s Ivy. Trvá na tom, že nám připraví svačinu na cestu, a vnutí nám tolik hnědých banánů, měkkých hrušek a tlustých sýrových sendvičů v kuchyňské fólii, že by nám vystačily na týden. Je tu celkem značná pravděpodobnost, že v sobě pořád mám trochu zbytkového alkoholu, a tak řídí Ivy a já tisknu čelo k chladivému bočnímu okénku, abych se zbavil kocoviny.

Toho Fiata jsem získal díky svému nejlepšímu kamarádovi Elovi; daroval mi ho, když se u něj Huntingtonova nemoc rozvinula do takové míry, že už sám řídit nemohl. Na nárazníku má různé rádobytipné nálepky, které ostatní účastníky provozu vyzývají, aby zatroubili, když jsou nadrženi, anebo se dost jasně zastávají svobodné lásky bez ohledu na pohlaví. Takže celou cestu po M6 na jih nás provází troubení klaksonů různé intenzity, od motorek a osobáků přes nákladáky až po osmnáctikolové kolosy s návěsem. Minulý týden mi to připadalo celkem vtipné. Dneska ne.

„To by mě zajímalo, jestli si o mně myslí, že jsem ženská,“ řeknu, když nás předjede Ford Galaxy, který zvesela zahouká a zadním okénkem na nás škodolibě zírají tři dětské tvářičky.

„Proč by si to měli myslet?“ zeptá se Ivy bez úsměvu.

„Kvůli těm nálepkám na nárazníku.“ Ivy se zamračí. „No, na první pohled je vidět, že ty nejsi muž,“ řeknu a čekám na úsměv, ale nedočkám se. „Takže kdybychom měli být homosexuální

pár, já bych musel být ženská,“ dodám pak a přejedu si rukou po nakrátko zastřižených hnědých vlasech. „Ta mužnější.“

„Možná si myslí, že jsme jen kamarádi,“ poznamená Ivy.

Další kilometry mlčky přemýšlím o tom, jestli jsem neřekl nebo neudělal něco, čím bych se jí nějak dotknul. Možná je mezi jejími nejlepšími kamarádkami nějaká lesba. Anebo třeba tetička? Nikdy se o tom nezmínila a ani při včerejším výsledku na to nepřišla řeč, ale všechno je možné.

Z rádia začne hrát další píseň. „Could It Be Magic“.

„Tak koho z Beatles máš nejraději?“ nadhodím.

Ivy se na mě úkosem podívá. „Víš, že tohle jsou Take That?“

Upřímně řečeno, myslel jsem si, že to hrají Boyzone, ale stejně přikývnu. „No jasně.“

Ivy mlčí.

„Tak koho?“ připomenu se po chvíli.

„Co?“

Odpoví nečekaně příkrým, netrpělivým hlasem, a já už vím s jistotou, že je našťvaná. Nejspíš proto, že jsem byl včera večer necitlivý nebo něco takového.

„Beatles,“ připomenu jí zvesela, přesvědčen o tom, že bude lepší to celé přejít a nadhodit nějaké lehčí téma, než abych se omlouval za (a tím pádem Ivy znovu připomínat) cokoli, čím jsem se jí včera večer mohl dotknout. „John, Paul, Ringo nebo ten čtvrtý?“ dodám.

„Ten čtvrtý,“ řekne moje milovaná.

„Mick, nebo Keef?“ nedám se.

„Nemáme jeden výslech za sebou ze včerejška?“

„No jo, to máme. Teda ty; já byl v kuchyni. Ale jde o to, že jsem si díky tomu uvědomil, jak málo toho o sobě víme. Nic víc.“

Ivy přejede do rychlého pruhu, aby předjela konvoj aut držících se asi pět kilometrů pod nejvyšší povolenou rychlostí. Pro Fiat je to heroický úkol; celý se třese a motor burácí. Kolonu aut

a dodávek míváme tak pomalu, že bych mohl stáhnout okénko a s každým z řidičů si potřást rukou. Pak se zařadíme zpátky do prostředního pruhu a já znovu začnu dýchat.

„Za ten včerejší večer se omlouvám,“ řeknu a opouštím svou politiku tupé nevědomosti.

„To nic. Jsou milí.“

„Já myslel sebe. Omlouvám se... za sebe.“

„To nic.“

Počkám si třicet vteřin, ale o tom, že bych byl taky milý, se Ivy už nezmíní.

Samozřejmě nejsem celý natěšený, abych se dozvěděl, jakou písničku od Take That má Ivy nejraději; vlastně je mi úplně *jedno*, z čeho maturovala nebo jak se jmenovala její první kočka. Ale je spousta dalších detailů – rovněž svým způsobem *triviálních* –, u kterých se téměř stydím za to, že je neznám.

„Ani nevím, kdy máš narozeniny.“

„Devětadvacátého října,“ řekne.

Následuje okamžik ticha. Ivy se ke mně otočí, na vteřinu se mi zadívá do očí a neznatelně nadzdvihne obočí. Koutkem úst jí zacuká něco jako úsměv. „Bude mi jedenačtyřicet,“ řekne a znovu se zadívá na silnici před sebou.

Osm aut, dva kombíky a dvě dodávky nás předjedou, než se zmůžu na nějakou odpověď.

„Fajn,“ řeknu. Jako by mi místo vlastního věku právě odhalila nějakou úžasnou dovednost. *Hrávala jsem na kytaru v heavy-metalové kapele. Zaběhla jsem maraton za 2:58. Dovedu složit AK47 se zavázanýma očima.* „Super.“

Jenže mě tohle sdělení vykolejí (ne že by zrovna dnes dopoledne bylo těžké mě vyvést z rovnováhy) a dalších padesát kilometrů už já ani Ivy neřekneme ani slovo.

Ivy bude ještě letos jedenačtyřicet, což znamená, že bude o devět let starší než já. Když jí bylo tolik, kolik je teď mně, mně

bylo dvaadvacet. Když jí bylo dvaadvacet, mně bylo třináct. Na druhou stranu, až mně bude tolik, kolik jí je teď, jí bude rovných padesát – a ať to berete zleva nebo zprava, v padesáti už bude stará. Ani nechci domýšlet, kolik let jí bude, až *mně* bude padesát – pro chlapa není padesátka zase tak hrozný věk; je to věk prvních šedin, kdy vrásky nejsou symbolem stáří, ale životem získané zkušenosti. Jak stará bude Ivy, až já budu slavit padesátku, z toho jde úplná hrůza. Zatím nevypadá stará; tělo má pevné a kůži – tam, kde není pokrytá jizvami – celkem hladkou. Najednou cítím strašné nutkání otočit se k ní a zkontrolovat si, jestli se jí v koutcích očí nedělají vrásky. Ono se to srovná, říkám si, až mi bude takových osmdesát. Navíc se ženy obvykle dožívají vyššího věku než muži, takže to, že je Ivy téměř o celé jedno desetiletí starší než já, zvyšuje naše naděje, že zemřeme společně, držíce se za ruce na pohovce u vyhasínajícího krbu v chaloupce někde na pobřeží. A to je velká výhoda.

Zastavíme u benzinky, abychom si došli na záchod, a Ivy je tam tak dlouho, až se začnu bát, jestli ji buď neunesli, anebo jestli si nestopla nějakého sympatického řidiče, co by ji odsud někam hodil. Když se konečně vrací k autu, vypadá ještě odtazněleji než ráno. Koupil jsem jí veliké balení lentilek, ale když jí ten dárek s rošťáckým úsměvem předávám, řekne jen, že jí není dobře a jestli bych nemohl řídit já. Z poskládaného svetru si udělá polštářek, sklopí si sedačku až nadoraz – což není mnoho – a zavře oči. Takhle pokračujeme další desítky kilometrů, doprovázeni houkáním aut, motorek a nákladáků a škleby a posunky jejich řidičů.

Jak se to všechno mohlo takhle pokazit? honí se mi hlavou pořád dokola. Ta noční roztržka včera před spaním, i kdyby se vůbec dala považovat za roztržku, přece nemůže být jedinou příčinou toho, jak vůči mně Ivy najednou ochladla. Právě jsme spolu prožili ty nejromantičtější, nejzamilovanější, nejpřeslaze-

nější tři týdny mého života. Ani na chvíli jsme se od sebe nehnuli, začali jsme si navzájem říkat ‚lásko‘, aniž by nám to připadalo směšné, milovali jsme se každou noc, snídali jsme spolu nazí. A teď... najednou nic. Paranoidní snob ve mně se bojí, jestli za tím nemůžou být ty oprýskané vstupní dveře na táto-vě domě, ta sektorová kuchyně, to uvolněné prkénko na zácho-dě; ale vím, že nic z toho to není. A kdyby bylo, pak by Ivy ne-byla tím, za koho jsem ji považoval. Možná je z vlastního věku rozpačitá. Možná ji celou dobu neuvěřitelně otravuju a ona si to teprve dnes připustila. Možná se zhrozila pohledu na mého otce, nemotorně poskakujícího po kuchyni, protože jí došlo, že jednou budu taky takový. Anebo to zrovna dostala. Ale já bych tak zoufale chtěl vědět, co ji trápí, že bych se jí nejraději zeptal úplně narovinu. Jen moc nevěřím, že by to na její momentální náladu mohlo mít pozitivní dopad.

Než mineme M25 a vrátíme se do gravitačního pole Londý-na, mám v sobě celý sáček lentilek a je mi ještě hůř. Ivy se najednou, jako by vůbec nespala, jen ležela se zavřenýma očima, na-rovná vedle mě a protáhne si krk na obě strany.

„Dobré ráno,“ řeknu veseleji, než se cítím.

„Ahoj,“ usměje se, ale není to moc upřímný úsměv.

„K tobě, anebo ke mně?“ zeptám se, ačkoli už předem vím, že dostanu odpověď, která se mi nebude líbit.

Ivy mi připomene, že zítra musí do práce, je unavená, potřebuje si vyprat, vykoupat se, nakrmit rybičky atd.

Bydlí v domě proti čtvrté lampě vlevo, ve stromy lemova-né ulici ve Wimbledonu. Poprvé jsme se políbili právě tady, v tomhle autě, u téhle lampy. Ale ať už to bylo cokoli, co mezi námi tehdy *zajiskřilo*, teď to nahradila tahle lepkavá rozpačitost. Vystoupím z auta a vyndám z kufru Ivyina zavazadla. Vezme si svůj kufr, odmítne mou nabídku, že jí ho odnesu až domů, a pak na chodníku proti sobě stojíme jako dvě sochy; Ivy mě ne-

zve dál, já se jí nevnučuju. Najednou mě přepadá vlna rozhořčení, která odplaví všechno sebezpytování a pochybnosti a nechává za sebou jen vztek, zklamání a střepy rozbitého ega.

„Tak jo,“ řeknu polohlasně. „Asi bych už měl jet.“

Ivy postaví svůj kufr na chodník, mlčky mě obejmě a políbí mě na krk. Chvilí tak vydrží, jako by odpočítávala vteřiny, dokud nedospěje k tomu, že to na rozloučení stačí, a pak mi položí ruku na tvář, usměje se na mě – ústy, ne očima – a řekne: „Bylo to krásné. Díky.“

„Jasně,“ odpovím. „Užij si tu koupel.“

Ještě jednou se políbíme, Ivy se otočí, aby přešla přes silnici, a já odjíždím dřív, než stačí zasunout klíč do zámku.

Kapitola 2

„Sundej ten... sundej sakra ten... ananas.“

El má někdy problémy s tím, aby našel slova, která potřebuje, a jindy zas problémy s tím, aby je dokázal vyslovit. Je to mnohem horší než koktání. Na jeho obličejí je vidět, jak moc se snaží, jak se pokouší protlačit slovo proti podobnému odporu, jako by se snažil vyfouknout hustý sirup brčkem. Ale já už jsem zvyklý.

„A co kouzelné slůvko?“ zeptám se.

„Ah... ah... kurva... a hned!“

„Tak to je lepší,“ řeknu a sundám tři kousky ananasu z jeho osminky pizzy.

El otevře pusku dokořán a já mu cíp osminky pizzy pomalu nasouvám do úst. Brada se mu chvěje, ale stejně se mu podaří ukousnout sousto, aniž si po tvářích rozmaže další rajčatovou šťávu. Pod ní je dohněda opálený, ale stejně nevypadá moc zdravě. El a jeho partner Phil se před dvěma dny vrátili z dovolené v San Francisku. Je nepravděpodobné, že by se jeho zdravotní stav zhoršil během toho krátkého pobytu mimo domov, ale stejně mám pocit, že sebou škube, třese se a koktá o něco víc.

„K... k... k...“

„Kdo?“ zkusím to, ale El zavrtí hlavou. „Kde?“

El znovu zavrtí hlavou. „To třetí,“ hlesne.

„Kdy?“

Přikývne. „Kdy? Kdy ty sis d... dal ananas na p...“ Ukáže rozechvělým prstem na pizzu na talíři mezi námi.

„To je havajská,“ připomenu mu. „Sám sis ji objednal.“

El pokrčí rameny. „Líbí se mi to jméno.“

Stejně jako všichni nejlepší přátelé, kteří žijí v Londýně, necelých patnáct kilometrů od sebe, jsme se vídali asi třikrát do roka. Ovšem nevyhlášená nemoc udělá s takovými věcmi hrozné divy. Asi před dvěma roky, kdy do něj Huntingtonova nemoc poprvé zaťala zuby, jsme se domluvili, že se budeme scházet každé úterý. Původně jsme chodili do hospody, ale jak se Elův stav zhoršoval, nemohl už pít alkohol, a kromě toho ztrácel cit pro společenskou konverzaci. A tak jsme naše schůzky přesunuli do místní indické restaurace, kam jsme přicházeli pozdě odpoledne, dokud tam bylo úplně volno a to, jak El nadával, koktal a občas upustil svou sklenku na zem, se obešlo téměř beze svědků. Za posledních pár měsíců se ale i tohle ukázalo jako nereálné. A tak jsme se dopracovali až k pizze a nealko pivu v Elově obýváku.

Hádám, že někde v mé mysli existuje jako desetiletý kluk, se kterým jsem jezdil na kole, jako puberták, od kterého jsem si kupoval kradené porno časopisy, a jako člověk, který mě kdykoli dokázal rozesmát tak, až jsem slzel; veškerý úpadek, kterým si El za posledních pár let prošel – ty neustálé tiky a záškuby, nedostatek koordinace, rovnováhy i empatie, ztráta váhy, ztráta prakticky všeho, co z Ela dělalo *Ela* – dneska se mi zdá, jako by všechny tyhle újmy byly soustředěny do těch tří týdnů, kdy byl pryč. Jakkoli vím, že nebyly, jeho mluvený projev se za tu dobu zhoršil dost citelně. Než Phil odešel do hospody, řekl mi, že se

Elovi čím dál častěji musí pomáhat najít ta pravá slova, formulovat vlastní myšlenky a pochopit, co se mu ostatní lidé pokoušejí říct.

Vezmu si dílek *quattro formaggi*, přeložím ho napůl a zakousnu se do něj.

„Pořád ššš... šukáš tu žžž... ženskou?“ zeptá se El a s pobaveným úsměvem čeká na mou reakci.

„Ani nevím, že bych říkal něco o šukání.“

„P... P... Pippa, nebo tak nějak? Hopsa hopsa?“

„Ivy,“ řeknu a tiše si povzdychnu. „Jmenuje se Ivy.“

„Ty to ně... ně... nějak střídáš,“ vypraví ze sebe, a ačkoli jsem to slyšel už od spousty jiných lidí, musím se smát, protože to je důkaz, že starý El je pořád – aspoň částečně – někde tam uvnitř.

„K... k... k...“

„Kdo? Kde? Kdy?“

„Kdy! Kdy mi ji ukážeš?“

Dobrá otázka.

Poté co mě opustila moje poslední přítelkyně, Kate, udělal jsem to, co by udělal každý čerstvě ponížený idiot. Vyspal jsem se s recepční u nás v práci, s Pippou. Měla legrační, byť trochu otravný zvyk šeptat *Hopsa hopsa*, kdykoli byla nahoře. Což bylo celkem často. Což... jsem světil Elovi. Já vím, *já vím* – ale je to můj kamarád už strašně dlouho a já prostě nedokázal odolat tomu pokušení. Ta prostořekost se mi samozřejmě záhy vymstila, protože jméno oné dívky pevně zakořenilo na místě, kde se uchytl jen máloco jiného – v Elově hlavě. Takže pokud si v budoucnu nějakou shodou okolností nenajdu trampolínistku jménem Pippa, je vyloučené, že bych mu nějakou přítelkyni mohl představit.

El se na mě dívá, jako by říkal: „No tak kdy?“

„Brzy,“ řeknu.

El přimhouří oči. „Ona ť... ona ť... ť... ť...“

„Můžeš to hláskovat?“ zeptám se a rychle si vzpomínám, jaké triky mi Phil radil. Musíme Elovi pomáhat, aby se dokázal vyjádřit. „Anebo říct nějaké slovo, které zní podobně?“

Šlachy na jeho vychrtlém krku se napínají úsilím a on sbírá sílu k dalšímu pokusu. „Ooo... opo... opu...“

„Opu?“

El přikývne. „Mhm.“ Natočí hlavu nadoraz doleva a neslyšně pohybuje rty, jako by se snažil další hlásku ulovit ze vzduchu. „S... T...“

„Opustila?“

El mávne rukama proti sobě a trefí se jednou dlaní do druhé dost na to, aby se to dalo považovat za tlesknutí. „Ona... tě... opustila. Ha, ha, ha.“

„To je to vážně tak vtipné?“

„Asi ani ne,“ řekne, najednou celkem soustředěně. „Smutné, tragické, před... před...“

„Předvídatelné?“

El na mě ukáže prstem jako moderátor vědomostní soutěže, který mezi svými svěřenci najde věci znalého soutěžícího.

„Nerad ti kazím tvou dětinskou radost,“ řeknu, „ale Ivy mě neopustila.“

„Za... za... za...“

Vím, kam ten parchant míří, ale byl bych blázen, kdybych mu ještě pomáhal.

„Do hajzlu,“ poznamená El. „Myslíš, že mě ještě uneseš?“

Pochybuju, že El dosáhl svého dětského cíle dorůst do metru sedmdesáti; vím, že hubený byl dávno předtím, než se u něj projevil Huntington. Teď nejspíš neváží víc než moje desetileté neteře.

„Myslím, že bych tě teď snadno dokázal vyhodit z okna,“ řeknu mu.

El o tom chvíli přemýšlí. „Tak si dej... načas,“ zašeptá.

Dům, ve kterém El s Philem bydlí, má pět poschodí. Ke vstupním dveřím vede z ulice krátké, dlaždičkami obložené schodiště. El si řekne o „čer... čerstvý vzduch“, a tak ho vezmu do náručí, snesu ho po třech tuctech schodů a opatrně ho posadím na práh. Ukazuje se, že je ještě lehčí, než jsem čekal, ale i tak mi to dá docela zabrat.

El po chvíli úsilí vytahuje z kapsy krabičku cigaret a zapalovač. „Za... za... zapal mi,“ řekne.

Udělám, co po mně chce, a podám mu hořící marlborku. „Ty nekouříš,“ řeknu mu.

El mi ukáže cigaretu, jako by to byl důkaz svědčící o opaku, a pak na mě vyfoukne obláček dýmu. Na ulici jezdí jedno auto za druhým, takže dým v obličejí spíš vidím, než že bych ho v té záplavě smogu, jež nás za vlhého srpnového večera obklopuje, cítil.

„Aspoň před třemi týdny jsi nekouřil.“

El zhluboka potáhne, chvilku podrží dehtový dým v plicích, vyvalí oči a začne šilhat. Čekám, že zezelená, rozkašle se nebo vyprskne, jako to bývá ve filmech, ale on nakonec jenom otevře pusku a vydechne. „Ch... chceš taky?“

„Ne, díky. Je to hnus.“

„To říká i Phil,“ ušklíbne se na to. „Ale vy... vy... vypadá to chlapsky.“

„To asi jo,“ souhlasím.

Když si odmyslím ten smog, je docela příjemné sedět takhle nahoře na schodech a pozorovat chodce a auta, pohybující se zhruba stejnou rychlostí. El kouří třetí kousek, když v dálce zahlédneme Phila, jak se vrací domů. Když nás uvidí, jen potřese hlavou a pak mávne rukou.

„Jak malí,“ zamumlá cestou po schodech. „Děláte si tu mejdan?“ A pak s nesouhlasným pomlaskáváním posbírá Elovy nedopalky do papírového kapesníčku.

„Díky, z... z... zlato,“ řekne El.

„To tedy opravdu máš zač,“ řekne Phil, posadí se mezi nás a vytáhne Elovi rozkouřenou cigaretu z prstů. Potáhne z ní a pak mu ji vrátí. „Hnusný, smradlavý zlozvyk.“

„Ty nejlepší jsou v... v... vždycky hnusné,“ řekne El a mrkne na mě.

„To je pravda,“ přikývne Phil.

„A čím to,“ zeptám se a rukou odvanu cigaretový dým z obličeje, „že s tím vůbec začal?“

Phil skloní hlavu a znovu s ní potřese.

„Pamatuješ si tu p... p... písničku od The Smiths?“

„Please, Please, Please, Let Me Get What I Want?“ zkusí to Phil.

„Bigmouth Strikes Again?“ tipnu si já.

„Podělaný f... f... vtipálci. Ne. „What D... Di... Dif... Kurva!“

„Já vím,“ řekne Phil jemně. Vezme si od Ela marlborku, dlouze z ní potáhne a zas mu ji vrátí. „What Difference Does It Make.“

Sakra! Nejradši bych si dal s nimi. „Tak jak bylo v hospodě?“ zeptám se místo toho.

„Spousta lidí, spousta hluku, ale stejně nějak smutno,“ řekne Phil.

„M... m... měl jsi jít do hos... p... p... p... pody.“

„To jsem taky šel,“ řekne Phil.

„A vy... vy... vy...“

„Ach bože,“ hlesne Phil. „Jako by nestačilo, že si ze mě ten trasařítka v jednom kuse utahuje. Ale že si na to ještě musím pokaždé počkat... Přísahám bohu, to je jako čekat před popravčí četou, až se uráčí vystřelit.“

Elovo „vy... vy...“ i rošťácká jiskra v jeho očích potvrzují Philovu domněnku, že (ačkoli u Ela jeden nikdy neví) ať se snaží říct cokoli, nebude to nic milého. „Vykouřil jsi tam někoho?“

„Je mi to líto, ale musím tě zklamat, drahý. To jediné, co mi přešlo přes rty, byl celkem nevalný Merlot.“

El mrzutě pokrčí rameny. Letos už investoval značné úsilí a spoustu pracně artikulovaných slov do toho, aby Phila donutil najít si nového přítele. Huntingtonova choroba nepostihuje jenom tělo, zároveň rozkládá charakter a osobnost, oslabuje rozum, logické myšlení i sociální zábrany. K tomu je třeba připočíst, že El vždycky s gustem říkal věci na hranici společenské únosnosti, a výsledek může být smutný, komický nebo zcela zmatený. Jenže Elovo bezcitné naléhání bylo víc než jen projev nemoci nebo rozkladu osobnosti. Chápe, že umírá, a že ještě než nastane konec, změní se k nepoznání. Problém, aspoň z jeho pohledu, je v tom, že by to mohlo trvat dalších deset let. Tou dobou už Philovi bude hodně přes padesát – a z toho pramení různé nesmysly, jako že El dá Philovi kopačky nebo že ho přihlásí na internetovou seznamku, „d... d... dokud je dost ml... ml... mladý, aby o něj ještě někdo stál.“ Vlastně je to dost možná to nejromantičtější gesto, jaké jsem kdy viděl.

„F... Fisher dostal kopačky,“ řekne El.

Phil tázvě nadzdvihne obočí.

„Ne, nedostal,“ řeknu.

„Zatím,“ dodá El, jako by mu zrovna tohle slovo nedělalo nejmenší problém.

Kapitola 3

Ležím u Esther na pohovce a napůl spím, když se rozezní můj mobil a nelítostně mě vtáhne zpátky do reality. Tedy aspoň ke *Columbovi*, k epizodě *Sex a ženatý detektiv*. Na nic bližšího reality momentálně nemám náladu.

Od druháku na střední škole jsem neměl potřebu organizovat své kamarády do žádné striktní hierarchie, ale kdyby se ve mně tyhle sklony znovu probudily, nedovedu si představit, že by Esther uniklo místo v první trojce. Bydlíme nad sebou přes pět let, dáváme si dárky k Vánocům, k narozeninám i k svátku a máme stejný vkus, pokud jde o volbu televizního vysílání přes den. Vzhledem k tomu, že při svém zaměstnání mívám během dne spousty volného času, je to celkem podstatná věc. Moje třiašedesátiletá sousedka, která bydlí o patro níž, sice není jako kamarád, se kterým bych šel do hospody, vypil osm kousků a balil holky, ale na druhou stranu se u ní vždycky najde bohatý výběr skvělých sušenek. Její manžel Nino půjde v listopadu do důchodu a hned pak chtějí vyměnit hluk, pach a nebezpečí Brixtonu za klid italského venkova. Myslím, že se jim po Brixtonu nebude ani trochu stýskat.

Zato mně se bude stýskat po nich, zvlášť po Esther, a to hodně. Nebýt ní, byl bych za poslední týden přišel o rozum.

Je to už asi devadesát šest hodin, co jsem naposled viděl Ivy. Krátce jsme spolu mluvili a vyměnili si několik textovek, kterými jsme se navzájem informovali o tom, že jsme se právě probudili anebo že se během chvilky chystáme jít spát. Napsal jsem Ivy, že mi chybí, a ona odpověděla „Ty mně taky“, ale zdálo se mi, že to píše spíš ze zdvořilosti, než že bych jí opravdu scházel. V pondělí i v úterý pracovala, ale když jsem jí navrhnul, abychom se ve středu sešli, měla už „něco s kamarády“. Dneska má „spoustu práce“. Zdá se, že důležitější, než jsem já. Esther mě zásobila teplými nápoji a moudrými radami, počínaje tím, že Ivy je možná vdaná, a konče tím, že Ivy možná jen menstruuje. Její poslední teorie (která vznikla u jedné epizody *Spooks*) spočívá v tom, že Ivy pracuje pro MI6. („Nemysli si, někdo to dělat musí.“)

V kapse se mi rozezvoní telefon. Jako bych to tušil, je to Ivy. Věděl jsem to už předem, stejně jako už předem vím, že volá proto, aby mi řekla, že mezi námi je konec. Neslyšně na Esther udělám „Ivy“, ačkoli jsem to ještě nezvednul, takže vlastně není důvod šeptat. Esther zmáčkne na dálkovém ovladači pauzu a začne se pomalu zvedat z pohovky. Jde jí to ztěžka a já se začínám bát, aby Ivy to čekání neomrzelo a nezavěsila, a tak položím nohu na Estheřinu širokou zadnici a vytlačím ji do stoje. „Díky, zlato,“ řekne. „A hodně štěstí.“

Zvednu to.

„Ahoj,“ řeknu s předstíranou lehkostí, která zní stejně uměle jako telefon, co držím v ruce. „Krásný čtvrtek!“ dodám jako naprostý idiot.

„Ahoj,“ řekne Ivy.

Je to poprvé za poslední čtyři dny, kdy se mnou sama od sebe navázala kontakt, a soudě podle míry nadšení v jejím hlase to je to poslední, co dneska chtěla udělat.

„Jak se vede?“ zeptám se.

„Ale... však víš.“

Ne, nevím. Nemám ani nejmenší zdání. Anebo mám, ale jsem tak natvrdlý, že to prostě nechci pochopit. Ivy nic dalšího nedodá, takže na chvíli zavládne ticho. „No, tady v Brixtonu je to jízda,“ zašvitořím rychle.

„Jízda?“

„Jo, jsem u Esther,“ vysvětluju. „*Columbo, To je vražda, napsala, Quincy* a celý balík polomáčených sušenek.“

„Aha,“ řekne Ivy.

„Taky už jsme vypili snad tři litry Earl Greye,“ dodám, a jen se slyším, nejraději bych si nafackoval.

„Co děláš zítra?“

„Nic. Vůbec nic.“

„Co společná snídaně?“ zeptá se Ivy.

A moje srdce poskočí, nafoukne se jako pouťový balonek a chvíli štěstím poskakuje na místě. „Jo,“ řeknu pak. „Jo, určitě, jasně. U tebe nebo u mě? Hele, to zní dost... nezapomeň, můžu tam být ani ne za hodinu, když hned vyrazím. Mohl bych cestou koupit pár –“

„Ne,“ řekne Ivy. „Myslím zítra. Myslím snídani.“

„No jo... jasně.“

„Víš... musíme si promluvit,“ řekne a v mé hrudi jako by někdo špendlíkem propíchnul ten balonek, takže místo poskakování zběsile poletuje sem a tam, až nakonec splaskne úplně a zůstane ležet někde za žebry, těžký jako hromada kamení.

„Jo,“ řeknu. „Já vím.“

Domluvíme se, že se zítra v půl jedenácté sejdem v kavárně ve Wimbledonu. Je mi zle.

Esther mě přemlouvá, abych zůstal na večeři, ale já vím, že bych byl mizerný společník, a navíc nemám ani pomyslení na jíd-

lo. Místo toho bloudím po svém bytě, přecházím z pokoje do pokoje a každou chvíli se přistihnu, jak koukám z okna, zírám na vypnutou televizi, pozoruju svůj vlastní odraz nebo nějakým podobně ubohým způsobem prožívám svůj splín. Posledních pět minut jsem seděl na okraji postele a zíral na zarámovaný plakát s Jamesem Bondem (*Jen pro tvé oči*). Ivy si ze mě kvůli tomu plakátu pěkně utahovala, přestože jsem se hájil tím, že to byl vánoční dárek od Esther. Tehdy jsem to bral jako přátelské, dobře míněné škádlení. Ale možná jí to prostě připadalo smutné. Anebo je možné, že Ivy opravdu pracuje pro britskou tajnou službu, a pak ji to zcela jistě pobavilo. Jasně, někdo pro MI6 dělat musí, a zrovna filmová maskérka je dokonalé – *dokonalé* – krytí: pracovní doba je nepravidelná, takže se nikdo nediví, když zcela náhodně odjíždí a zase se vrací, často cestuje do zahraničí, má snadný přístup k bohatým a mocným, bez problémů získá vzorky vlasů pro rozbor DNA. Kromě toho je Ivy strašně zažraná do jógy, což se určitě hodí kvůli těm laserovým paprskům, kterými se zabezpečují Fabergého vejce, velké diamanty a mikrofilmy. A v neposlední řadě ty jizvy – Ivy říká, že proletěla skleněným konferenčním stolem, ale kdo ví, jak to bylo doopravdy?

Ale i kdyby Ivy byla špionka, asi to nic nemění na tom, že od ní dostanu kopačky, že ne, komandéře Bonde?

No jasně, jsi ztracený případ, říká mi 007. Tímto se ti odnímá povolení zabíjet.

Ať už se zítra dopoledne stane cokoli, aspoň to bude za mnou a já už tady nebudu muset bloudit jak tělo bez duše.

Moc jsem se nevyspal.

Nejdřív jsem strašně dlouho nemohl zabrat, a když jsem konečně usnul, zdálo se mi, že mě různí padouši z bondovek – Scaramanga, Odd Job, Blofeld, Zub – honí v bludišti z filmu

Osvícení. Ta uječená semetrika s bodákem v botě se ke mně dostane na vzdálenost smrtícího kopnutí a já se probudím se srdcem až v krku. Jdu se vymočít, vypiju zhruba tolik vody, kolik jsem právě vyloučil, pak se vrátím do postele, dvacet minut se v ní převaluju sem a tam a znovu se vracím do bludiště, ve kterém se snažím odvrátit nevyhnutelné.

V šest čtyřicet čtyři to vzdávám, vstanu a zkoumám svou tvář v zrcadle. Slunce už vyšlo a světlo je ke mně nemilosrdné. Pod očima mám fialové stíny, v tom levém navíc tik. Asi před šesti týdny jsem zažil nedorozumění u holiče, který mě vzal téměř dohola; teď mám vlasy akorát tak dlouhé, že už můžou trčet různými směry, což je přesně to, co dnes ráno dělají. Kromě toho všeho se mi na čele objevila zbrusu nová vráska. Vypadám hrozně.

Hodně dlouho stojím pod sprchou. Pak si vyčistím zuby nití i kartáčkem, oholím se, namažu si obličej pleťovým krémem, ostříhám si nehty na rukou i na nohou a vystříhám chloupky v nose.

I tak jsem hotový v sedm třicet dva a příšerně unavený. Když v lesklém povrchu nerezové konvice spatřím pokřivený odraz vlastní tváře, vybaví se mi fráze „naleštěné hovno“. Nikdy jsem neměl problém s instantní kávou, splňuje všechna má očekávání, ale stačilo, aby tady Ivy strávila pouhé dvě noci, a vyrazila do nejbližšího obchodu pro pístový kávovar a „pořádné kafe“. V osm patnáct už v sobě mám celou konev téhle věci a neudělala se mnou vůbec nic, zato motýly v mém břiše povzbudila k ještě větší aktivitě. Zkusím si šestnáct kombinací oblečení, které jsou prakticky stejné, a nakonec se rozhodnu pro první košili a první džíny, které jsem vzal do ruky. K tomu ty nejlepší ponožky a boxerky, co mám, protože jsem prostě optimista. Optimista, který teď po třech týdnech, kdy zažil víc sexu, než mohl doufat, dalších šest dní neměl vůbec žádný, takže jestli je

aspoň mizivá šance zase skórovat, nechci si ji pokazit tím, že na sobě budu mít vytahané trenky.

Vzdušnou čarou bydlí Ivy asi osm kilometrů západo-jihozápadním směrem. Ale metrem ta cesta trvá asi pětadvacet minut a je zapotřebí dvakrát přestupovat a jet nejdřív na sever, pak na západ a pak na jih. A jako William Fisher si k tomu můžete přidat další čtvrt hodinu kvůli tomu, že přejedete na Earl's Court a musíte se jednu stanici vracet, protože jste se soustředili jen na to, jak si růžkem jízdenky co nejlíp vyčistit nehty. Lístek se mi tím podaří tak ožvýkat a zprohýbat, že ve Wimbledonu už nejde strčit do turniketů, takže se musím s jízlivým zřízencem dohadovat, aby mě nechal projít. Všechno je to velice metaforické.

Přes to všechno jsem tu o tři čtvrtě hodiny dřív, a tak si v kavárně u východu z metra dám espresso a zabiju s ním celé tři a půl minuty. Kavárna, kde se máme sejít s Ivy, je ve Wimbledon Village, asi deset minut svižnou chůzí od metra do prudkého kopce. Za těch deset minut jako byste opustili město a zabrousili hluboko do exkluzivní rezidenční enklávy burzovních makléřů. Průměrná cena domu ve „Village“ se pohybuje v sedmimístných sumách, navíc je tu spousta až obscénně okáزالých sídel s tělocvičnami, bazény, knihovnami, sklepy, trojgarážemi, terasami a bezpočtem koupelen, a tak by se na konec ceny musela připsat ještě jedna nula navíc. Kromě obytných domů je tu hrstka drahých butiků, pár uměleckých galerií, jízďárna, několik klenotnictví, lahůdkářství a neobyčejné množství drahých restaurací a kaváren. Je to sice jenom osm kilometrů od Brixtonu, ale jako by to byl úplně jiný vesmír.

Léto nestálo za nic, většinou pršelo a chodníky jsou pořád mokré a plné kaluží po včerejším přídeľu srážek. Dnes je zataženo, ale teplo, vzduch je neskutečně vlhký a nad městem visí hrozba bouře. Když vystoupám na vršek Wimbledon Hill Road, jsem propocený a je mi vedro. Jedno je jisté: pokud mám

Ivy oslnit a znovu získat její srdce, nepodaří se mi to v téhle košili s vlhkými skvrnami potu v podpaží.

Zapadnu do obchodu s designovým oblečením, které je tak příšerně cool, že i figuríny ve výloze se na mě dívají s opovržením a lítostí. Muž – jsem si docela jistý, že to je muž – za pultem zvedne hlavu od svého iPadu, téměř neznatelně přikývne a pootevře ústa dost na to, aby se trochu hlasitější výdech dal považovat za pozdrav. Je možné, že se snaží být přátelský, ale těžko říct. Potřebuju odsud co nejrychleji vypadnout; že sem nepatřím, je na mně vidět stejně jasně jako ty koláče potu, a z toho pocitu jsem ještě víc na nervy.

„Košili,“ řeknu a dvěma prsty se zatahám za rukáv své vlastní, jako bych se bál, že pro něj pojem *košile* bude něčím obtížně pochopitelným.

Muž za pultem otočí hlavu směrem ke stojanu s požadovaným typem oděvu.

Vyberu si nejméně křiklavou košili a zeptám se prodavače, jestli si ji můžu vyzkoušet. Zkušební „kabinka“ je velká jako šatní skříň a je v ní asi i tolik světla, takže musím zpátky do oslnivé záře samotného obchodu, abych se podíval do zrcadla. Košile je růžovější, než bych chtěl, a – teprve teď to vidím – protkaná jemnými stříbrnými nitkami, které se na světle lesknou. Mžourám na svůj odraz a dovedu si představit, že by tahle košile mohla sloušet někomu jinému, třeba někomu z kapely, anebo někomu, kdo moderuje pořad o umění na BBC2, anebo někomu, kdo stojí celý den za pultem v obchodě s příšerně cool košilemi. Ale přestože stojím přímo proti zrcadlu, nějak si ji nedokážu představit na sobě.

„Vypadá dobře,“ řekne prodavač. Pak zamyšleně našpulí rty a nakonec rozhodně přikývne. „Sluší vám.“

Podívám se na hodinky a zjistím, že s Ivy se mám sejít za čtvrt hodiny.

„Výborně,“ řeknu. „Beru ji.“

V úzkém prostoru zkušební skříně si novou košili zase svléknu a tou starou si otřu pot z obličejce, ze zad a z podpaží. Než si obléknu svou novou akvizici, sundám z ní cenovku, ale cena je na ní napsaná tmavým inkoustem na tmavém papíře, takže ji v šeru nepřečtu. Zamírím k pultu a předám cenovku prodáváči, aniž bych se na ni podíval – ne proto, že by mě nezajímalo, kolik ta košile stojí, jako spíš proto, že se to v téhle čtvrti zřejmě nedělá.

„Sto osmdesát,“ řekne ten chlap bez mrknutí oka. Bez ironie, bez legrace, bez soucitu.

Možná jsou ty nitky v látce z pravého stříbra. Znovu se začnu potit, když mu podávám svou kreditku a modlím se, aby se v terminálu neroztekla.

Vyjdu ven na ulici, lehčí o téměř dvě stě liber (a snad litr tělesných tekutin), ještě jednou si svou starou košili otřu obličej a hodím ji do nejbližší popelnice.

Do kavárny nakonec dorazím minutu před smluveným časem, objedná si kávu a posadím se k jednomu ze stolků na zahradce. Od rána už mi žilami koluje tolik kofeinu a adrenalinu, že se mi z toho třesou ruce, takže jen s největší námahou srkám cappuccino, aniž bych si potřísnil svou zbrusu novou, velice drahou košili.

Piju už druhý šálek, když zahlédnu Ivy – možná tak sto metrů daleko –, jak se pomalu blíží. Zamávám na ni a ona mi to oplátí. Vidím, jak se její nohy hýbou, ale zdá se mi, jako by se vzdálenost mezi námi vůbec nezmenšovala. Vytáhnu telefon a předstírám, že s ním něco dělám, pomaličku upiju kávu, podívám se na nápojový lístek... a když se znovu zadívám jejím směrem, je Ivy pořád dobrých padesát metrů daleko. Upravím si košili, chvíli se tvářím, jako by mě hrozně upoutalo něco na druhé straně ulice a pohrávám si s pytlíky cukru.

„Ahoj,“ řekne Ivy a já vzhlednu, jako by mě její příchod nakonec překvapil.

„Ahoj,“ řeknu, rychle vstanu, abych se s ní přivítal, a při tom vrazím stehnem do stolku, takže si cappuccino s čokoládovými hoblinkami rozliju na novou košili. Ivy jako by si toho ani nevšimla. Z nějakého důvodu ji políbím na tvář. Před týdnem jsme do toho bušili jako... no, ne úplně jako pornohvězdy, ale rozhodně v tom nebyla ani špetka ostychu, a teď ji najednou líbám na tvář.

Není nalíčená a vlasy má napůl stažené dozadu, napůl rozpuštěné na ramenou. Na sobě má volné džíny, kostkovanou košili se smaltovanými manžetovými knoflíčky ve tvaru drobných tanečnic a prostý šedý svetřík. Když o tom přemýšlím, za ty dva měsíce, co se známe, jsem Ivy ještě nikdy neviděl v sukni, v šatech ani v žádném tom dlouhém úpletovém svetru s volnými rukávy, které se jiným ženám zřejmě tolik líbí. Tipoval bych, že její styl oblékání je vedlejším produktem její nehody z dětství. Jizvy na tváři nemůže zakrýt, ale jizvy na těle... ty se dají schovat dokonale. Anebo v tom možná hledám příliš hluboké důvody; možná její styl oblékání jednoduše odráží skutečnost, že vyrůstala se třemi bratry a díky tomu byla v dětství pěkná divoška. Ať tak či tak, vypadá nádherně.

„Vypadáš nádherně,“ řeknu jí.

Ivy se usměje, ale ten úsměv jí vydrží jen pár vteřin.

K našemu stolku přijde servírka; Ivy si objedná čaj.

„Tak jak ses měla?“ zeptám se.

„Ale jo,“ řekne Ivy a zase uhne pohledem, jako by se mi nevydržela dívat do očí déle než půl vteřiny. „Měla jsem hodně práce... však víš...“

Když mi bylo... nevím přesně, asi sedm let, naše učitelka, paní „tlustoprška“ Kincaidová si mě jednou vytáhla před tabuli. Vzpomínám si, jak jsem stál před jejím stolem, a dodnes si vybavuju ten strach.

„Udělal jsi něco moc ošklivého,“ řekla mi paní Kincaidová.
„Víš, co to bylo?“

Nevěděl jsem.

„Tvůj tatínek mi řekl, že jsi zlobil,“ řekla paní Kincaidová.

Moje máma i táta byli inteligentní lidé a táta byl (a pořád je) učitelem, takže byl zvyklý umravňovat zlobivé děti. Neměl jsem ani ponětí, proč by zrovna on měl nějaké moje pochybení řešit prostřednictvím třetí osoby. Přes dvacet let jsem na to ani nepomyslel, ale člověk asi nepotřebuje doktorát z psychologie, aby pochopil, proč se tahle scéna zrovna v tuhle chvíli vynořila v mé mysli, jako když hodíte cihlu do žabincem zarostlého jezírka.

„Co jsi provedl?“ naléhala na mě paní Kincaidová.

Občas si představuju, jak bych se zachoval, kdybych se mohl vrátit do nějakého okamžiku svého vlastního dětství, vybaven znalostmi a uvažováním dospělého člověka. Kdybych teď mohl odpovědět za své zmatené a vyčesané sedmileté já, řekl bych: „To tedy nevím. Ale zdá se, že vy to víte moc dobře, tak ven s tím!“ anebo něco podobného. Protože ona to tehdy schválně natahovala, místo abychom se rychle dostali k jádru pudla.

Nevím, co jsem jí tehdy řekl, ale odpověď jsem neznal. Možná jsem jenom pokrčil rameny. Ale Kincaidová nehodlala dopustit, aby mi to prošlo takhle lacino. „Co jsi udělal?“ naléhala na mě.

A tak jsem začal jeden po druhém vyjmenovávat všechny prohřešky, na které jsem si vzpomněl. Že jsem třem barbínám své sestry ulámал hlavičky; že jsme se Simonem Hendersonem v křoví našli roztrhaný pornočasopis a schovali si ho v jiném křoví; že jsem v Randallově trafice ukradl ruličku bonbonů; že jsem mnohokrát lhal, když se mě rodiče ptali, jestli jsem si vyčistil zuby; že jsem si po večerce pod peřinou četl komik-

sy; že jsem našel v pohovce zapadlé drobné za třiadvacet pen-
cí a nechal si je; že jsem někdy šel spát bez toho, abych odříkal
modlitbu; že jsem si ve třídě uprdnul; že jsem vykrkal jména
Ježíš, Marie a Josef; že jsem jednou chytil pavouka a utrhнул
mu dvě nožičky (usoudil jsem, že mu šest bude bohatě stačit,
a dal jsem si záležet na tom, abych mu oba údy odstranil sy-
metricky).

„A co dál?“ ptala se Kincaidová.

Dnes na ni vzpomínám v dobrém. Byla tlustá a kolem pasu
měla obrovskou pneumatiku, ale byl to ten druh obezity, který
si spojuju s vřelostí, něhou a příslibem objetí – ačkoli si nevyba-
vuju, že by mě kdy objala. Každopádně to byla žena, která vzbuzovala respekt, a to nejenom svou objemností. Paní Kincaidová
byla neústupná a nelítostná autoritářka, která se ani v nejmen-
ším nerozpakovala ponížovat své svěřence standardním učitel-
ským repertoárem urážek a kromě trubky, trumbery, zabeďněn-
ce a tupce občas přihodila i něco osobitějšího jako tupoun nebo
ploskolebec. Ne že bych jí to zazlival; učitelé mívali v těch do-
bách určitou dávku verbální šikany v popisu práce. „A co dál?“
naléhala na mě.

„Už nic,“ řekl jsem s čistým svědomím.

„Vážně? Tvůj otec mi řekl, že si své sestře nadával jedním
ošklivým slovem. Vzpomínáš si, jak jsi jí řekl?“

„Ne.“

„Zkus to,“ naléhala učitelka.

„Nána?“

„Horší.“

„Smraďoška?“

Pomalu zavrtěla hlavou.

„Já už nevím,“ zakňoural jsem.

Vlastně jsem měl ještě jeden žhavý tip, ale zrovna ten jsem
před „tlustoprdkou“ Kincaidovou opravdu nechtěl říct nahlas.

„Tvůj tatínek mi už všechno řekl, tak co kdybys přestal zapírat a přiznal se?“

„Tlustý prase,“ vyhrknul jsem.

A dodnes si vzpomínám, jak sebou Kincaidová trhla. Ale pak zavrtěla hlavou. „Ne. Řekl jsi o své sestře, že je ‚štětka‘.“

„Vážně?“ hlesl jsem, upřímně překvapen.

„Kde jsi to slovo slyšel?“ vyslýchala mě dál.

Když o tom dneska přemýšlím, nejspíš jsem to slovo zaslechl někde na hřišti a přinesl si ho domů, aniž jsem si uvědomoval jeho váhu. Jenže před čtyřicetiletými lety, když jsem zíral do nesmiřitelných očí tlustoprdky Kincaidové, mě napadl úplně jiný způsob, jak tenhle zapekklitý problém vyřešit.

„Slyšel jsem ho od vás,“ řekl jsem bezelstně.

V pestrém arzenálu urážek, které učitelka Kincaidová ve škole používala, bylo čestné místo vyhrazeno oslovení „štěkna“. Kdo si při vyučování povídal se sousedem, byl štekna. Kdo vykřikoval, místo aby se hlásil a čekal na vyvolání, byl štekna. Kdo se včas neozval, když se dělala docházka, schytl šteknu nádavkem mezi křestní jméno a příjmení. A „štěkna“ zní přece dost podobně jako „štětka“, nemyslíte?

„Vždyť nám každou chvíli říkáte, že jsme štečky,“ dodal jsem.

Můžu jen hádat, že paní Kincaidová v tu chvíli zaregistrovala upřímnost a bezelstnost mých slov a uvědomila si, jak nejistou se najednou stala její vlastní budoucnost, protože celá zbrunátněla, řekla mi, abych to slovo už nikdy v životě neříkal, a pak mě poslala zpátky do lavice. O prohřešcích, které jsem přiznal, už se nikdy nezmínila.

A já jsem si, kam až moje paměť sahá, na ten rozhovor nevzpomněl. Až teď, když sedím proti Ivy a dívám se na ni, jak se kouše do rtu, pohrává si s manžetovými knoflíčky a dívá se na všechny strany, jenom ne na mě. Ale nehodlám opakovat tu chybu, kterou jsem udělal před čtvrt stoletím; nezačnu se omlouvat, vysvětlovat

nebo zdůvodňovat jednu věc, když je klidně možné, že mi vyčítá něco úplně jiného. Tím bych si určitě moc nepomohl.

„Omlouvám se za to u táty,“ řeknou má ústa. „Asi jsem se tam choval jako blb.“

Ivy nakrčí obočí. „Proč myslíš?“

Tupče!

„Říkala jsi, že jsi unavená,“ připomenu jí. „A já řekl *fajn*.“

Přikývne a levý koutek jejích úst se posune dovnitř a nahoru, což by mohlo znamenat rezignaci, zklamání nebo jen to, že si vzpomněla. Ať už to je cokoli, úsměv to není.

Servírka přinese čaj v malé konvičce s miniaturním džbánčkem mléka a mističkou kostkového cukru. Ivy nadzdvihne pokličku konvice a párkrát její obsah promíchá. Pak konvičku zase zavře. Ještě si nenaleje.

„Tak mě napadlo,“ řeknu a Ivy zvedne hlavu, jako by si právě vzpomněla, že sedím proti ní, „že bychom měli častěji chodit na rande.“

Ivy se zamračí, ale zdá se, že ji to aspoň vzdáleně pobavilo.

„Víš, uvědomil jsem si, že jsme se poslední dobou často... *stýkali*.“ Ivy se usměje a mlčky přikývne. „Ale vlastně jsme spolu nikdy pořádně *nechodili*. Abys mi rozuměla, moc se mi líbilo, jak to bylo doposud, ale nebylo to... však víš... randění.“

Ivy nakrčí obočí.

„Chtěl jsem říct, že bychom měli jít... já nevím, třeba do divadla, na víno, do Madame Tussaud, do zoo.“

„Do zoo?“

„Jo, moc rád chodím do zoo. Opice, sloni, žirafy a tak.“

„Zvířata?“ zeptá se Ivy.

„Jo, přesně tak.“

„To zní dobře.“

Je to naděje, je to paprsek světla, ještě to není *Zapomeň na to, Fishere, nemá to smysl, spíš Hele, to by bylo fajn!*

„Vážně?“ řeknu. „Tak to je skvělé. Mohli bychom jít hned dneska, sice bude asi pršet, ale to nevadí, koupíme si ty pláštěnky, co nosí turisté. Kam bys chtěla –“

„Mám pro tebe novinu.“

A právě tuhle chvíli si vybere k tomu, aby si nalila čaj; trvá jí to celou věčnost.

„Novinu?“

„Totiž... jak jsme se poslední dobou dost – jak jsi to říkal? *Stýkali*.“

„Ivy,“ přeruším ji, „ať už jsem udělal cokoli...“

„Prosím,“ řekne. „Tohle pro mě není snadné.“

Zhluboka se nadechnu, zadržím dech, přikývnu, vydechnu.

„Často jsme spolu spali,“ upřesní Ivy, pak se ušklíbne. „Hodně často.“

Moje představivost se rozběhne na plné obrátky. V posteli nestojím za nic. Je vdaná. Má nějakou pohlavně přenosnou chorobu. Anebo...

Někdy dokážu být tak hloupý, že sám sebe překvapím.

Nikdy jsme s Ivy nemluvili o tom, že bychom spolu mohli mít dítě, ale na druhou stranu jsme nemluvili ani o tom, že bychom ho mít nemohli. Poprvé, když jsme spolu spali, jsem se Ivy zeptal (samozřejmě ne zcela gramotnou větou, spíš kombinací mimiky, pohybů očí a „máš u sebe... *víš co...*?“), jestli je bezpečné pokračovat.

A Ivy se na mě podívala a řekla: „To je v pořádku.“

„Ty bereš...?“

Zavrtěla hlavou, usmála se a znovu řekla: „To je v pořádku.“

Byla to dost podstatná otázka. A přestože jsem v tu chvíli byl nahý a ovládala mě vášně, byl jsem si dobře vědom potenciálních následků – s důrazem na slovo *potenciální*. Možná si Ivy je jednoduše jistá, že je zrovna v bezpečné fázi svého cyklu, možná prostě nemůže mít děti a hotovo, anebo možná tím, že „to je

v pořádku“, chce říct: *No a co na tom? Vždyť se máme rádi. Hele, já děti chci, mám děti ráda a myslím, že ty bys byl skvělý otec, tak co kdybychom to prostě nechali na přírodě?* A jak mi tyhle úvahy letěly hlavou, pořád jsme byli nazí, dost vzrušení, Ivy mě objímala, líbala mě na krk, tiskla se ke mně a svírala mě stehny, což výrazně znesnadňuje rozhodovací proces. Pravda, miluju ji – prosím nezaměňovat s mnohem frivolnějším *zamilováním*, které pochopitelně není tak závazné. Můj táta, jako že je v hloubi duše romantik a poeta, tomu říká „běžet tak rychle, jak jenom můžeš“ – ta jistota, kterou člověk cítí v hloubi duše, že ve věcech lásky funguje na maximální výkon. Viděl jsem Ivy ve společnosti dětí, jak s nimi jedná, jak jim naslouchá a odpovídá, jak se celá rozzáhí, když je s nimi, a jak ten úsměv nezmizí, když opustí místnost. Miluje děti; ony to poznají a oplácejí jí to stejně. Je to jedna z těch věcí, které na ní miluju. Taky je sexy a krásná a byli jsme nazí a celí rozpálení a... no, co na tom. Prostě mi to v tu chvíli připadalo jako dobrý nápad.

Milovali jsme se dvakrát po sobě a já pak (teď mi ten příměr samozřejmě zní hloupě) usnul jako mimino. Až druhý den ráno, celé tři a půl minuty po probuzení, jsem pocítil drobný záchvat paniky. Znal jsem tu ženu, aspoň pracovně, něco přes měsíc. Kromě toho jsme předtím, než jsme se spolu poprvé vyspali, strávili asi dvě hodiny čistého času mezi čtyřma očima. Takže upřímně, Williame Fishere, co sis sakra myslel, že ses bez ochrany vyspal s někým, koho jsi v podstatě vůbec neznal?

Ivy se vedle mě zavrtěla, překulila se, usmála, pohladila mě po tváři a milovali jsme se znovu. Náš vztah v tu chvíli netrval ani dvanáct hodin, ale mezi pomuchlanými peřinami se zdálo nevhodné, přehnané a výsostně neromantické nadhazovat otázku nechtěného početí.

A tak jsem potenciální následky uložil do malé krabičky, tu jsem zamknul a uložil ji do skříňky v koutě málo navštěvova-